

ANEU MAR ENDINS

Una Església evangelitzada i evangelitzadora

Avui conclou els seus treballs el Sínode dels Bisbes dedicat a estudiar el problema de l'evangelització en el món d'avui. El seu tema ha estat precisament aquest: «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Potser algú es preguntarà: Què en queda d'aquest treball de tres setmanes dut a terme per dos centenars de bisbes i experts de tot el món? Avui s'observa una certa desconfiança sobre els resultats pràctics dels fòrums de reflexió, tant en l'ordre secular com en el religiós.

No podem deixar-nos portar per l'escepticisme en aquest punt. Seria com desconfiar de la sinceritat del Papa i dels qui l'han ajudat a trobar els millors camins per a proposar al món d'avui la Bona Nova de Jesucrist.

En realitat el Sínode no és només un compromís del Papa i dels bisbes que han participat a l'assemblea. És una tasca per a tota l'Església. Els pares sinodals formulen les seves propostes finals i les eleven al Papa. En el darrer Sínode, el Papa va demanar que es publicuessin per al coneixement de tots. Després ell prepara un document adreçat a tota l'Església catòlica en el que —amb un gran rigor teològic i també amb gran sentit pastoral— proposa a tota l'Església les orientacions doctrinals i pràctiques emanades per l'assemblea sinodal. Així ha estat, per a citar només les darreres, amb les exhortacions apostòliques dedicades al Sínode sobre l'Eucaristia i al Sínode sobre la Paraula de Déu en la vida de l'Església.

Estiguem atents, doncs, a allò que el Sant Pare ens digui. I desitjo que els cristians més conscients cerquin la manera d'estar ben informats d'aquest com de tants d'altres aspectes de la vida cristiana en el món d'avui.

Mentrestant, tinguem «la mirada fixa en Jesucrist» com ens aconsella el Papa en aquest Any de la Fe que hem començat. Ell ens recorda de moltes maneres i en diferents ocasions allò que va escriure a la seva primera encíclica: que el fonament de la fe cristiana és «l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva». El gran teòleg John Henry Newman, beatificat per Benet XVI —el Papa teòleg— que amb la seva doctrina il·luminà les decisions del Concili Vaticà II, especialment en la constitució sobre la Divina Revelació, ho deixà escrit d'una manera molt clara i molt bella: «La fe no és alguna cosa. La fe és Algú. La fe no és algú qualsevol. La fe és Jesucrist.»

Una Església més fidel a Jesucrist serà una Església més evangelitzada i, per això mateix, més evangelitzadora. Com ho llegim en el llibre dels Fets dels Apòstols, la vida que podríem anomenar interna de l'Església —la pregària, l'escolta de la Paraula de Déu, l'ensenyament dels apòstols i dels seus successors, l'Eucaristia i l'acció caritativa— està destinada a transformar-se en un testimoni que cridi els homes i dones a disposar-se a acollir el do de Déu que és sempre la fe.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Presentació de l'Any de la Fe i de les Jornades Transmet

El dia 9 d'octubre, el Sr. Bisbe presidí la roda de premsa en la presentació de l'Any de la Fe i de les Jornades *Transmet*. Després de les paraules del Sr. Bisbe, Mn. Emili Marlès, coordinador de la *Comissió diocesana de l'Any de la Fe* presentà les propostes diocesanes per a viure aquest any: una *web* pròpia, informació a *twitter* i a *Facebook*, una edició popular del document *Porta Fidei* i d'altres materials. Mn. Josep Monfort, delegat d'Apostolat Seglar, presentà les Jornades *Transmet*. El cardenal Antonio Cañizares pronuncià la conferència inicial (12 d'octubre). Ponències del Sr. Josep Miró Ardèvol i de la Gna. Mary Prema Pierick (dia 13). El diumenge 14, amb la missa en ritu hispanomossàrab, presidida pel Sr. Bisbe, es clouen les Jornades i s'inicia l'Any de la Fe a la diòcesi.

GLOSSA

Respondre amb un renovat entusiasme

Era l'últim dia de colònies i el noi llegia una i altra vegada la dedicatòria que li havia escrit el seu monitor al cançoner: «La llum de Jesús et guiarà sempre. Deixa que il·lumini el teu camí tota la vida!»

Som a l'Any de la Fe. El Sant Pare Benet XVI ens hi ha convocat en el context d'una nova evangelització: «[...] donar respostes adequades perquè tota l'Església es deixi regenerar per la força de l'Esperit i es presenti al món contemporani amb un impuls missioner capaç de promoure una nova evangelització». Mestres, professors, monitors, caps i catequistes estudien —d'altres ja ho tenen previst— com ho treballaran en les seves activitats, com ampliaran el seu camp d'acció perquè arribi a més persones. Un bon nombre d'infants, d'adolescents i de joves s'ha allunyat o potser no hi ha estat mai a prop de la fe, de Jesús, de l'experiència cristiana i de l'Església. El contacte amb un educador catòlic a l'escola pública, estudiar en una escola cristiana, participar en les activitats d'un club esportiu, d'un centre d'esplai o d'un agrupament escolta... pot ser el pont que els hi apropi, l'inici del camí que hi mena. Són moments privilegiats —en el nostre context cultural i històric— per respondre a aquesta crida de l'Església: anunciar Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el ma-

teix ahir, avui i demà. Fer aquest nou anunci amb nous mètodes, amb nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

És hora d'esmerçar esforços en la celebració de l'Any de la Fe, promovent accions que ajudin a descobrir aquest do, a enfortir o recuperar la pròpia identitat, personal i institucional, recuperant els propis valors i la confiança en l'acció de l'Esperit que actua en nosaltres, en les comunitats educatives esmentades i en l'Església.

El noi de la dedicatòria es va fer gran. Va ser monitor i és professor i pare de família. Aquell cançoner qui sap on para, però ell no ha oblidat mai les paraules del seu monitor. Els educadors cristians han d'evangelitzar amb el testimoni de la paraula i la vida i establir diàleg, escoltar i reflexionar. Revisar la seva pròpia inserció en la comunitat cristiana per formar-se, per viure, per celebrar la fe. És hora de testimoniar i predicar la bona nova i altra vegada. Fer tot això, sense ignorar els greus problemes que vivim i les dificultats que ens envolten i viure-ho amb esperança. L'esperança que manifesta Maria, la bona mare, quan a Canà de Galilea vol respondre a la inquietud dels nuvis: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,1-5). I que la llum de Jesús converteixi en Any de la Fe aquest... i tots els de la nostra vida!

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació de preveres

Aquest diumenge dia 28 d'octubre a les 6 de la tarda, a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ordena de preveres Mn. Joan Ferrero Mora i Mn. Mario Jurado Viceira, diaques de la Diòcesi de Terrassa.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor:

«Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deïen: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor:

«Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Será un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres. Cuando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 5,1-6)

Hermanos:

Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La fe de Bartimeu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30 □ **dijous**: Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **divendres**: *Leccionari «de difunts»*. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 129 / 2Co 1,6-10 / Jn 14,1-6 ■ **dissabte** (□ Urgell): Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11 ■ **diumenge** vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34.

La guarició del cec que, en l'esquema de Marc, clou la pujada de Jesús a Jerusalem no és un miracle qualsevol. De fet, Marc 1,1-12,44 està ple de miracles de Jesús (fins al punt que 2/3 parts d'aquests fragments són relats de gestos poderosos de Jesús). Però el darrer gest de Jesús que tanca la seva agosarada decisió d'anar a Jerusalem té una vivor, una funció i un significat molt rellevants. Vegem-ho.

El relat és d'una riquesa de dades i d'informacions molt superior al que caracteritza els relats de miracles. El lloc és ben definit: Jericó no és lluny de Jerusalem i la paràbola del bon samarità confirma que el camí de Jerusalem a Jericó és força utilitzat. D'una

altra banda i excepcionalment, se'ns dona el nom del guarit: Bartimeu. En tota la primera part de Marc, és només la segona vegada que s'esmenta el nom d'un dels protagonistes (cf. Jaire). Ara bé, el que resulta més cridaner és la persona de Bartimeu i la seva actuació. No s'està de preguntar la raó de l'aldarull del pas de Jesús i els seus seguidors. Un cop asabentat que és Jesús el que passa, el cec crida reiteradament, malgrat que li manen callar, amb un títol que, sense ser el millor, no deixa de proclamar popularment la dignitat messiànica de Jesús: «fill de David» (cf. Mc 12,35-37). Quan li diuen que Jesús el crida, llença el mantell ben lluny per apropar-se a Jesús. La resposta a la

pregunta de Jesús mostra la plena confiança que hi té.

Tot això fa que el relat se centri en Bartimeu. De fet la narració, com acabem de constatar, està feta del punt de vista del cec. Més encara, és un relat de la fe de Bartimeu que es tradueix que recobra la vista. La metàfora és clara. Al final del camí de Jesús a Jerusalem, trobem algú que es fia plenament de Jesús. La funció d'aquest relat és, doncs, la d'exemplificar la fe en Jesús. El contrast amb els deixebles, que no han acabat d'entendre Jesús, és palès. Bartimeu hi veu. Per això «el seguia camí enllà». El significat del fragment és que el seguiment és clarament la formulació de la fe.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

44. La resurrecció i la «imatge científica del món»

Podem nosaltres —sobretot com a persones modernes— donar crèdit a testimoniatges així? (els dels apòstols sobre la resurrecció de Jesucrist). El pensament *il·lustrat* diu que no. A Gerd Lüdemann, per exemple, li sembla evident que, a conseqüència del «canvi de la imatge científica del món... les idees tradicionals sobre la resurrecció de Jesús» hagin de ser «considerades superades». Però aleshores què significa exactament «la imatge científica del món»? Fins on arriba la seva normativitat? Hartmut Gese, en la seva important aportació *Die Frage des Weltbildes (La qüestió de la imatge del món)*, a la qual voldria aquí remetre, ha descrit acuradament els límits de tal normativitat.

Naturalment, no pot haver-hi cap contrast amb el que constitueix una clara dada científica. En els testimoniatges sobre la resurrecció, certament, es parla de quelcom que no pertany al món de la nostra experiència. Es parla de quelcom nou, de quelcom fins aquell moment únic —es parla d'una nova dimensió de la realitat que es manifesta. No es discuteix pas la realitat existent.

Més aviat ens ve dit: existeix una dimensió ulterior respecte a aquelles que fins ara coneixem. Això està per ventura

en contrast amb la ciència? Pot verament existir només allò que ha existit sempre? No pot existir la cosa inesperada, inimaginable, la cosa nova? Si Déu existeix, no pot ell crear també una dimensió nova de la realitat humana, de la realitat en general? No està, en el fons, la creació esperant aquesta darrera i més alta *mutació*, aquest definitiu salt de qualitat? No espera per ventura la unificació del finit amb l'infinit, la unificació entre l'home i Déu, la superació de la mort?

Els inicis de les novetats són petits, quasi invisibles —poden ser ignorats. El Senyor mateix va dir que el *regne del cel*, en aquest món, és com un gra de mostassa, la més petita de totes les llavors (cf. *Mt 13,31s* i paral·lels). Però du en si les potencialitats infinites de Déu. La resurrecció de Jesús, des del punt de vista de la història del món, és poc vistosa, és la llavor més petita de la història. I la llavor petita és la cosa verament gran. Per això aquells testimonis, amb un coratge absolutament nou, es van presentar davant del món per testimoniar: Crist de debò ha ressuscitat. Ell és el Vivent. A ell ens confiem i sabem que estem en el bon camí. Amb Tomàs, fiquem les nostres mans en el seu costat i professem: «Senyor meu i Déu meu!» (*Jn 20,28*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EVANGELIZAR

¿Qué es el primer anuncio?

Entendemos por *primer anuncio* la acción pastoral que intenta proponer el corazón del Evangelio —Jesucristo resucitado, restablecedor de nuestro vínculo de amor con el Padre— al corazón de todas aquellas personas que quieran escuchar. Dicho con un poco más de amplitud: con la expresión *primer anuncio* se designan unas *actividades pastorales específicas*, ya sean espontáneas u organizadas, llevadas a cabo por individuos o por equipos, con la finalidad de proponer el mensaje nuclear del Evangelio a quienes no conocen a Jesucristo, a quienes habiéndole conocido se alejaron de él y a quienes creyendo que ya le conocen suficientemente viven una fe cristiana rutinaria, con la intención de suscitar en ellos un interés por Jesucristo que pueda llevar a una primera adhesión o una revitalización de la fe en él.

Es constitutivo del *primer anuncio* conectar ante todo con alguna experiencia antropológica fundamental del destinatario que ejerza de punto de inserción para la propuesta de Jesucristo como Salvador. Nos desmarcamos así de las versiones rápidas y callejeras y abogamos en principio por un anuncio en contexto de diálogo.

El *primer anuncio* como dispositivo eclesial amplio demanda una teología y una pastoral de *continuidad*, en el sentido de que la propuesta cristiana busca el terreno antropológico para entablar, con él, el diálogo evangelizador. Dicho en el lenguaje de Maurice Blondel (1861-1949) —el pionero de esta propuesta de continuidad—, se trata de activar al máximo propuestas evangelizadoras que inviten a nuestros contemporáneos a abrirse a la Trascendencia por fidelidad al dinamismo más genuino de la propia immanencia, que reclama una plenitud que ella misma no puede autodonarse. Se trata de mostrar desde el interior de las experiencias antropológicas fundamentales, cómo estas apuntan a una realización en plenitud que sólo se obtendrá como don gratuito (teología de Rahner, Von Balthasar, De Lubac...).

El *primer anuncio* como práctica evangelizadora concreta se tratará en el próximo artículo.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOSEP M. ESQUIROL

Pensament i creativitat

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) i La Salle —a través de la Fundació Ètica Tecnologia Societat— han posat en marxa un màster (i també un postgrau) en *Pensament i creativitat per al món tecnològic i empresarial*. La finalitat d'aquest curs és que les persones de formació científica o tècnica tinguin l'oportunitat de desenvolupar la seva capacitat reflexiva i creativa mitjançant una introducció al pensament contemporani. «A través del coneixement de punts neuràlgics de la filosofia, la literatura i l'art, s'aconsegueixen una millor utilització del llenguatge, més idees i potència imaginativa per dissenyar noves pràctiques i nous productes, així com més base per resoldre conflictes i dirigir equips», apunta el coordinador del màster, el filòsof i escriptor Dr. Josep M. Esquirol (www.tecnoetica.org).

Hi ha manca de reflexió a la societat actual?

Sí, sens dubte. Vivim en un context que promou massa la distracció i el consum, i més aviat poc el recolliment i la reflexió. Paradoxalment, quan de vegades la gent vol anar en aquesta segona direcció, es troba aclaparada per una allau de propostes molt banals d'autoajuda i també de llibres i programes que, sota l'aparença de divulgació científica, són esbiaixats i enganyosos.

En el curs feu una introducció al pensament contemporani...

De la mateixa manera que s'aprèn música escoltant els grans compositors i teatre veient les obres dels grans dramaturgs... s'aprèn a pensar llegint els grans pensadors. Quan un bon professor t'ensenya a llegir-los, es descobreix un món, i el gaudi és enorme. En fer això, l'objectiu principal no és adquirir cultura, sinó entendre'ns millor i aprofundir en les grans qüestions de l'existència humana.

I, pel que fa a la religió, expliqueu també el que cal saber com a cultura general i necessària?

La religió i la filosofia (el pensament) parteixen del mateix punt: de la necessitat de trobar un sentit a la vida. Culturalment, tots nosaltres som fruit de la persistent tensió entre l'essència del cristianisme (àgape) i l'essència de la filosofia (pregunta). Endemés, crec que, en el fons, el cristianisme és l'única *religió filosòfica*. Això potser sona una mica estrany, però és perfectament raonable.

Òscar Bardaji i Martin

Alzheimer y amor

Marcelino, 78 años. Es extremeño. Su esposa padece Alzheimer profundo. Fue premio al «Mejor Cuidador». Vive sólo para cuidarla, sonreírle, acariciarle el rostro, darle un beso y adivinar alguna respuesta. Afirma: «Estoy enamorado de ella. Mientras pueda no irá a ninguna residencia. Estará en su casa.»

Juan tiene a su esposa enferma de Alzheimer en una residencia. Todos los días va a darle el desayuno, la comida y la cena. Pasa largas horas con ella. Algunos le dicen: «¿Porqué pasas tanto tiempo junto a ella, si no te conoce?». Responde:

—«Sí. Ella no sabe quién soy. Yo si sé, muy bien, quién es ella, a quien he amado tanto y que es la madre de mis hijos.»

—El verdadero amor, no se reduce a lo sentimental, a lo físico, a las horas buenas y felices vividas juntos...

—El verdadero amor se demuestra, especialmente, en los momentos difíciles, en la enfermedad, en la aceptación del otro tal cual es hoy, recordando lo que fue durante toda su vida.

—Paul Claudel afirmaba: «La señal de que amamos a alguien es que le damos todo lo mejor que hay en nosotros.»

—Georges Bernanos sostenía: «Si queréis amar de veras, no os pongáis, no estéis lejos... del Amor.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. † Diumenge XXX de durant l'any. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, eremita; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dilluns. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Dimarts. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dimecres. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de

Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. † Dijous. Tots sants.

2. Divendres. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. Dissabte. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermenegol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innumerables màrtirs de Saragossa; santa Silvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

INTENCIONS DEL SANT PARE (novembre)

General: Que els bisbes, sacerdots i tots els ministres de l'evangeli donin un testimoniatge valent de fidelitat al Senyor crucificat i ressuscitat.

Missional: Que l'Església peregrina a la terra resplendeixi com a llum de les nacions.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 28, a les 18 h. A la Catedral, presideix la celebració de l'Eucaristia i confereix l'orde del presbiterat a dos diaques de la Diòcesi.

Dilluns dia 29, a les 11 h. Presideix la sessió de formació de preveres joves.

Dimecres dia 31, a les 11 h. Presideix la reunió del Consell d'Arxiprestos.

Del dijous dia 1 de novembre al dissabte dia 3. Participa al *Encuentro de Pastoral Juvenil* organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola a València.

Diumenge dia 4, a les 12 h. Presideix la Missa Estacional en l'inici de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès.

▶ NOTÍCIES

Mons. Saiz Meneses presideix el pelegrinatge a Lourdes.

Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir el 153 pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica (del 20 al 24 de setembre). El dia 20, al vespre, el Sr. Bisbe es va reunir amb els hospitalaris. El dia 21, al matí, presidí la missa d'inici del pelegrinatge a l'esplanada del Santuari; a la tarda, la celebració penitencial al Camí de l'Aigua; a la nit, la processó de les torxes. El dia 22, al matí, celebrà la missa a la Grua i, en acabar, va saludar personalment els malalts que passaven a venerar la Mare de Déu. El lema d'enguany: *Resar el Rosari amb Bernardette*.

Vespres ecumèniques. El dissabte dia 22 de setembre a les 19.30 h, al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de Terrassa es va fer la pregària cantada de Vespres amb participació de catòlics (les monges Carmelites descalces i fidels) i de cristians evangèlics. Presidí Mn. Josep Esplugas, delegat episcopal d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses.

La Porta de la Fe

14 (*segueix*). Per la fe, els Apòstols ho van deixar tot per seguir el Mestre (cf. Mt 10,28). Van creure en les paraules amb què anunciava el regne de Déu, que està present i es realitza en la seva persona (cf. Lc 11,20). Van viure en comunió de vida amb Jesús, que els instruïa amb els seus ensenyaments, deixant-los una nova regla de vida per la qual serien reconeguts com els seus deixebles després de la seva mort (cf. Jn 13,34-35). Per la fe, van anar per tot el món, seguint el manament de portar l'evangeli a tota criatura (cf. Mc 16,15) i sense cap temor van anunciar a tothom l'alegria de la resurrecció, de la qual van ser testimonis fidels.

Per la fe, els deixebles van formar la primera comunitat reunida entorn de l'ensenyament dels Apòstols, la pregària i la celebració de l'eucaristia, posant en comú tots els seus béns per a atendre les necessitats dels germans (cf. Ac 2,42-47).

Inici de ministeri de rector a Sant Vicenç de Sabadell. El diumenge dia 23 d'octubre a les 12.30 h Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç, al barri de la Creu Alta de Sabadell i va presentar com a nou rector Mn. Alfons Gea Romero. Va concelebrar Mn. Víctor Manel Fuentemilla, vicari episcopal i, fins ara, rector de la parròquia.

Inici de ministeri de rector a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell. El diumenge dia 30 d'octubre Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia del Santíssim Salvador a la ciutat de Sabadell amb motiu de l'inici de ministeri de Mn. Alfons Puig de Morales com a nou rector. Va concelebrar Mn. Víctor Manuel Fuentemilla, vicari episcopal.

Donació d'un bust del beat Pere Tarrés. El passat 31 de juliol la Vicepostulació de la Causa del beat Pere Tarrés

va lliurar al Sr. Bisbe de Terrassa un bust del beat, obra de l'escultor Ramon Cuello, que serà col·locat al Seminari Diocesà perquè sigui un estímul a la santedat per als candidats al sacerdoci.

▶ AGENDA

Primer pelegrinatge diocesà a Terra Santa. Del dia 24 d'abril al dia 1 de maig. Presidida pel Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Amb motiu de l'Any de la Fe. Visita a tots els llocs de la vida de Jesús, el Senyor. Viatge en avió. Visita a tots els llocs de la vida de Jesús el Senyor. Preu: 1.529 euros. Són 90 places distribuïdes per orde d'inscripció. Inscripcions a l'agència de viatges (tel. 934 673 244). Informació: www.bisbatdeterrassa.com.

Trobada d'escolans al Seminari. Aquest dissabte dia 27 d'octubre, de les 10 del matí a les 5 de la tarda: Trobada d'escolans al Seminari Diocesà de Sant Joan Baptista, c/ Santjoanistes 2, Vallldoreix.

Exercicis espirituals. Del dilluns 29 d'octubre al dissabte 3 de novembre. Dirigits pel P. Hernán Pereda, cpr. Per a homes. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat. Caldes de Montbui. Tels. 938 654 496 i 697 840 559.

▶ D'ALTRES BISBATS

Formació teresiana: El Castell interior. *Primeres estances: Entrar en el propi coneixement. Segones estances: mar endins: la Perseverança*, a càrrec de Myrna Torbay, carmelita seglar d'Àvila. Dilluns 29, a les 20 h: Avda. Diagonal 424, Barcelona; a les 21.30 h: c/ Sant Miquel 44, Badalona. Dimarts 30, a les 20 h: Plaça de les Missions, Lleida.

REMAD MAR ADENTRO

Una Iglesia evangelizada y evangelizadora

Concluye hoy sus trabajos el Sínodo de los Obispos dedicado a estudiar el problema de la evangelización del mundo de hoy. Su tema ha sido precisamente este: «La nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana».

Quizá alguien se pregunte: ¿Qué queda de este trabajo de tres semanas de dos centenares de obispos y expertos de todo el mundo? Existe hoy una cierta desconfianza sobre los resultados prácticos de los foros de reflexión, tanto en el orden secular como en el religioso.

No podemos dejarnos llevar por el escepticismo en este sentido. Sería como desconfiar de la sinceridad del Papa y de quienes le han ayudado a encontrar los mejores caminos para proponer al mundo de hoy la Buena Noticia de Jesucristo.

En realidad el Sínodo no es un compromiso sólo del Papa y de los obispos que han participado en la asamblea. Es una tarea para toda la Iglesia. Los padres sinodales formulan sus propuestas finales y las elevan al Papa. En el último Sínodo, el mismo Papa

pidió que se publicaran, para el conocimiento de todos. Después, él prepara un documento dirigido a toda la Iglesia católica, en el cual —con un gran rigor como teólogo que es y con también con un gran sentido pastoral— propone a toda la Iglesia las orientaciones doctrinales y prácticas emanadas por la asamblea sinodal. Así ha sucedido, para citar sólo las últimas, con las exhortaciones apostólicas dedicadas al Sínodo sobre la Eucaristía y al Sínodo sobre la Palabra de Dios en la vida de la Iglesia.

Estemos atentos, pues, a lo que el Santo Padre nos diga. Y deseo que los cristianos más conscientes busquen la manera de estar bien informados de este como de tantos otros aspectos de la vida cristiana en el mundo de hoy.

Mientras tanto, tengamos «la mirada fija en Jesucristo», como nos aconseja el Papa en este Año de la Fe, que hemos comenzado. Él nos recuerda de muchas maneras y en distintas ocasiones, lo que escribió en su primera encíclica, es decir, que el fundamento de la fe cristiana es «el encuentro con un aconteci-

miento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con esto, una orientación decisiva». El gran teólogo John Henry Newman, beatificado por Benedicto XVI, el Papa teólogo, y cuya doctrina iluminó las decisiones del Concilio Vaticano II, especialmente en la constitución sobre la Divina Revelación, lo dejó escrito de una manera muy clara y bella: «La fe no es alguna cosa. La fe es Alguien. La fe no es cualquier alguien. La fe es Jesucristo.»

Una Iglesia más fiel a Jesucristo será una Iglesia más evangelizada y, por lo mismo, más evangelizadora. Como se lee en el libro de los Hechos de los Apóstoles, la vida que podríamos llamar interna de la Iglesia —la plegaria, la escucha de la Palabra de Dios, la enseñanza de los apóstoles y de sus sucesores, la eucaristía y la acción caritativa— está destinada a transformarse en un testimonio que llame a los hombres y mujeres a disponerse a acoger el don de Dios que es siempre la fe.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa